

ABONAMENT:

Pe an 6 cor.; pe 1/2 an 3 cor.

Pentru România pe an 15 Lei.

Manuscripte nu se redau.

INSERTIUNI:

se socotesc după tariful cu
prețuri foarte moderate.

Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

LIBERTATEA

Principiis obsta

e totdeauna

înțelepciune politică?

Sunt între bărbații noștri politici nu puțini aceia, cari când e vorbă de politica noastră națională, se pun pe baza principiilor cutari, cari exprimă o gândire ideală, mândră și fără să le pese că ce va urma, pretind dela cer-ce iau parte la viața noastră publică politică, se stee în luptă pururea pe baza cutare principiară, se scrie pe steagul luptei, ori și ținutei sale, un principiu, frumos, ideal, plin de nobilă mândrie și apoi se zică: fie-ce va fi, de pe această bază nu mă clătin! Aci trăesc ori mor!

De pildă în fața cornului de capră în care a înfundat volnicul Hieronymi partidul național român prin asprele sale opreliști, — ni-se spune de bărbații noștri de principii: Ni-s'a răpit un drept ce am avut, și pe care îl folosesc și alte popoare conlocuitoare din țeară: dreptul de a ne mișca în cadrele partidului nostru național român: nu recunoaștem guvernului dreptul de a ne opri, și a ne sili să existăm numai în un partid politic în care el, guvernul se ne dee voe a figura, și, ca supremă protestare, nu voim să abdicem de vechiul nostru partid, ci mereu i-om striga puternic: *Restitutio in integrum!* Ear' pân'atunci mai bine stăm pasivi față de viața publică a țării, în care până la atâta a mers încătușarea politică! Vom motiva înaintea lumii mari neputința de a ne manifesta, cu volnicia și brutalitatea fără seamă a guvernului!

Și am stat și stăm mereu. Și guvernul nu vine să ne înbie cu „*restitutio in integrum*“, căci lui îi cade bine să nu mai dăm nici un semn de viață, și își zice în sine mulțumit: Țină-vă D-zeu năravu, să umblați cu capul prin nori după cele mai înalte principii, și dacă eu v'am prăvălit în chip blăstemat o piatră colțuroasă în cale, de care vă puteți lovi rău în picioare, voi decât să dați pe lângă ea, mai bine stați pe loc, strigând să vi-o înlătur eu, ha, ha, ha!, să vă deschid eu calea, pe care aveți drept și trebuință a pași! Așteptați numai până mi-o fi mie rușine de ocarele voastre și de provocările voastre la principii, și până vi-o voi răsturna-o eu din drum!

Intr'adevăr. Toată cinstea și toată adorațiunea noastră pentru nobilele suflete a celor-ce țin la principii, la morală, la dreptate chiar și în imorala politică, — dar' în cazul de față ni-se pare un hiperzel ne mai suportabil și de ne mai scuzat persistarea în această ținută; căci ne facem de ris și aducem cea mai mare pagubă cauzei poporului nostru!

Eată cazul dela Bistrița: S'a constituit acolo club comitatens român. Ne-având un alt titlu, și a zis: „clubul național român“, și și-a făcut un regulament. În Regulament luase dispoziții, că ce

datorințe are clubul acesta local, față de partidul național român cel general, și fiindcă acel partid până azi persistă a se numi (nu și a lucra!) ca partid național român, — a trebuit să vorbească în Regulament despre acest partid, dând și prin aceasta un motiv satrapilor zilei, de a se putea acăta de existența clubului, care s'a declarat pe sine, foarte natural, parte întregitoare a partidului mare național român.

Tot așa am constituit noi Românii din comitatul Hunedoarei club comitatens român, cu dorința de a fi și el un membru viu al partidului nostru național, când va fi vorba de politica poporului român din toată țeara. Vom putea noi să ne mișcăm, vom putea noi lucra precum am dori, ori vom da de același: „Megálj!“ ca și cei dela Bistrița? Foarte probabil că vom da. Și vor da toți Românii pretutindenea, câtă vreme stau ordinațiunile lui Hieronymi și noi peste această peatră nu putem trece, ear' pe lângă ea nu voim, deși am putea!

Iată o s'rimtorare de ne mai suferit. Și eată un moment care ne strigă imperios:

Români! Vă stă bine că țineți la principii ideale, dar' necesitatea strigătoare a zilei, vă spune să vă arătați înțelepciunea de a ști încungiura peatra împiedecătoare, fără a jertfi în fapt nici principiiile cele mai frumoase, decât că v'ați arătat isteți prin aceea, că ați știut fi și practici!

De aceea repetăm: Noi trebuie să ne facem seamă cu situația, se luăm în discuție cauza partidului, căutând a-l descătușa și a-i da libertatea de acțiune. Ear' aceasta se poate face prin o reorganizare înțeleaptă a lui, pe base și cu numire, care, pe lângă că-i păstrează întreg fondul și întreg cuprinsul său național, să înlătore pedecile formale ce ni-sau pus, dându-i o numire nouă, aparte, de care să nu se mai poată acăta nici autoritățile publice! Să-i zicem cum am vrea: Partidul poporului, partidul progresului, partidul binelui poporului, partidul libertății, a dreptății, partidul democrat, Inima poporului, Scutul lui, sau cum aveți voce, tot una, numai în fond în *înțelepciune* să fie el de fapt aceea-*ce* cu toții dorim: partidul luptelor pentru binele și drepturile poporului românesc din țările coroanei ungare!

Și — nu mai incăpe îndoială — precum în toate colțurile țării există și funcționează neconturbate partidul „liberal“, kossuthist, poporal săsesc, democrat și liberal sârbesc, etc., format ici-colo de abia 10—20 de persoane, — tot așa va funcționa neconturbat și partidul nostru, în noua sa formațiune, cu o nouă așezare a temelior lui pe cadrele legii electorale, de care să nu se mai poată acăta nici ordinațiunile lui Hieronymi.

Și noi credem că partidul ar putea apoi să-și ia de nou activitatea pe care i-ar dicta-o în-

lepciunea și bunul simț, căci, precât știm, însuși actualul prim-ministru Tisza, întreat occasional, că de ce susține și el ca ministru de interne, volnicile ordinațiuni ale lui Hieronymi față de partidul național român, ținându-l prin ele ținut la zid, în vreme ce toate partidele politice a tuturor celorlate popoare, funcționează mai mult ori mai puțin liber?, — a răspuns: în forma și cu numirea veche, nu se mai poate permite, dar' nu vă poate opri nimenea de a forma un alt *partid politic* pe baza legii electorale și ca atare nu-l va putea opri nimenea a funcționa.

Adecă ce ni-se cere mai ales: ca numirea națională specifică, care îngrădește partidul în cadre curat naționale încingându-l în brâu tricolor, și eschizând pe străini de a putea face parte din el, — să nu apară. E o acățătură blăstemată, contând pe îndârjirea noastră, tocmai cum fusese cu Asociațiunea, când ne cerea să scoatem din titlul ei cuvântul „tran-

silvană“. De ne încăpăținam, perdeam însași instituția, așa că s'a eliminat cuvântul, dar' încolo nimic, ne-a rămas instituția.

Intocmai stăm și cu partidul nostru național politic. Nițică istețime în aranjarea lucrurilor, (unii i-or zice „acomodare“, și vor persifla-o, noi încă îi zicem acomodare, dar' în înțelesul înțelept al cuvântului), — și noi vom putea da semnele de viață pe care gravitatea zilelor ce trec peste noi, ni-le reclamă cu glas strigător!

Ear' până nu vom face lucrul acesta, — nici zbaterile noastre în comitate nu sunt asigurate contra mizeriilor descurăgitoare, căci ca club parte întregitoare a vechiului partid național român, iată ne opresc a funcționa, pe când ca club comitatens al partidului cutare neoprit, ne-am putea manifesta și aci fără pedeci.

Nu totdeauna a te lega de un principiu frumos sunător și a nu ceda nimic dela el, e și înțelepciune în politică!

Asfalt.

Acuma când orașul nostru Orăştie, a hotărît că face trotuare de asfalt, înainte de ce ar pardosi drumurile, cari în timp de ploaie sunt așa de tinoase, încât oamenii umblă în tină până în glezne, ear' în timp uscat sunt așa de prăvoase de nici la sate nu pot copii și țigani să adune atâta prav în mijlocul drumului, ca și în orașul nostru, — cred că va fi la vreme să vorbim puțin de asfalt.

Asfaltul e o rășină minerală de culoare neagră sau brună sclipicioasă, care la căldura la care ferbe apa, se topește. Se pare a fi format din oleid de peatră, prin evaporare și oxidare. Marea moartă în Palestina e locul de căpetenie unde se află.

În timpul mai nou se dă numirea de „Asfalt“ unei mase (materii) care se deschilenește de cel descris mai sus.

Această materie constă din un pietriș văros, pătruns de asfalt și de păcură. În această formă se găsește în mai multe locuri în străinătate și în țeara noastră.

Pentru acoperirea străzilor, trotuarelor, această peatră de asfalt se pisează fin, se topește în căldări pe foc, mestecându-se cu puțină păcură și năsip fin, în urmă se varsă în o grosime de 2 cmetri pe locul pregătit înainte. Se produce apoi asfalt artificial îngroșând și prin ferbere cătrănel carbunelui de peatră, cărui se adaugă, fiind topit, făină de peatră văroasă și năsip, dar' e foarte sfărâcios deci nu corespunde scopului. Acest soi e negru și se mestecă cu petricele mărunt, nu cu năsip mărunt.

Asfaltul veritabil dă pardoseala cea mai bună. Se deosebesc două soiuri de asfalt: cel făcut cu asfalt turnat, când asfaltul devine în urma încălzitului fluid și așa se varsă pe locul pregătit cu beton, — și cel făcut vârsând asfaltul încălzit, având formă de năsip brun, apoi asemănându-l și bătându-l cu fere încălzite, când apoi câștigă o coajă lucie.

Asfaltul turnat e mai puțin luciu decât cel bătut, dar' acest din urmă se tocește mai puțin ca celalalt. Pardoseala făcută cu asfalt poate să aibă numai foarte mică înclinare, de oare-ce în timp de ploaie și îngheț, poate fi primejdioasă umblarea pe el pentru lunecare.

Păstrarea în stare curată a pardoselei de asfalt e foarte ușoară, dar' e de lipsă ca mereu să fie curățată, altcum ori-ce necurătenie poate fi primejdioasă pentru oamenii cari umblă.

E rătăcită părerea aceea, că pardoseala de asfalt produce mai puțin prav ca celelalte soiuri de pardoseli, de oare-ce pe asfalt toate farimăturile se măruntă mai tare, deci se ridică mai ușor de vânturi și se duc cu el ca la pardoseala de peatră. Aceasta o adevăresc negustorii în orașele mari, precum și acea împrejurare că,

Roata din Bălgrad.

De jale-i povestea. — S'o dus la împăratu.
C'asa i-o fost gându și-așa i-o spus satu.

Și-o zis el acolo, mai mult pe-apucate:

„La mulți ani cu pace, Slăvite împărate!

„Io-s Horea, iobaju... Venii cu o jale...

„Aduc un ponoslu, Mărilor Sale! —

„Voiu spune tot rău, că rău îi mare...

„De n'oi spune bine, mă rog de iertare! —

„La noi, în Ardeal sunt cam multe păcate,

„Sunt multe hoții și — puține bucate.

„Romănu-i iobaj și iobaju îi căne,

„Cu multe nevoi și cu drepturi puține.

„Muncim noi, — nu-i vorbă, — muncim ca și vita,

„C'asa ne-o fost nouă bagseama ursita.

„Răbdăm noi ca bou... și nu ne-am fi plâns,

„Dar' focu din vatră de mult ni-s'a stins, —

„Ear' pruncii, pe drumuri, de foame ne per,

„Și plângem, dar' ochii ne 'nghiață de ger! —

„Și-atuncia vin Domnii... Și ce le dă-n gând?...

„Așa, ca din glumă, — ne pușcă rizind...

„Io nu știu!... Doar' legea-i așa, ori îi soartea,

„Că nouă blăstēm ni-i și trau și moartea!“...

Și-o zis Impăratu: „Ști una, mă frate?

„Un căne, — că-i „căne“, — de-i sta și li bate

„Și ziua și noaptea, în loc să-i dai pâne, —

„Te mușcă și fuge, c'atâta-i rămâne.

„Când cupa răbdării cu lacrimi e plină, —

„Neghiobul ce răbdă e singur de vină!“!

Și-o vint Horea acasă și-o spus la tot natu,

Ce vorbe-o grăit cătră el Impăratu.

O spus, și de-odată, pornit-o focu...

Pe urma lui scrum și cenușe-o fost locu!

Pornit-o groaza, de patimi aprinsă,

De ură străveche, de foame învinsă... —

O mare, scurmată de mii de furtuni!...

Și-abia ce trecură vre-o câteva luni, —

La Bălgrad de-odată trezitus-o gloata;

În fața lor Domnii... și Horea... și roata...

— Că ce-o mai fost? Nu știu! — Atât știu și eu,

Că: roata — tot roată-i! Se 'nvêrte mereu!...

din oareși-care înălțime observând un oraș în care mai multe străzi sunt pardosite cu asfalt, și altele cu piatră, peste cele de asfalt se ridică un nor de prav mai gros ca peste cele fără de asfalt.

Alta proprietate rea a asfaltului este, că iradează căldura maitare ca peatra, adică o reflectează, o aruncă îndărăt ca oglinda lumina. Deci casele nainteă că-rora e asfalt, vara vor fi mai nesuferite ca cele înaintea cărora nu va fi asfalt. Apoi se umblă pe un trotoar de asfalt bătut de soare, nu e lucru tocmai plăcut.

Vom arăta în numărul viitor cum stăm cu asfaltul în orașul nostru.

(Va urma.)

Jidănașii socialiști, au sərbătore!

Ministrul de interne a dat ordinațiune tuturor primarilor comunali, în care îi îndrumă, să nu mai alunge oamenii din comune, numai de aceea, că ei ar aparține social-democraților.

În urma nerușinatelor ațtări ale unor agenți provocatori jidani, cari umblă din sat în sat, și amăgesc poporul cu fel de fel de făgădueli, am văzut, cum poporul de bună credință s'a răscolat contra autorităților și a fost apoi împușcat cu grămada de gendarmii stăpânirii.

Deci ordinul ministrului Tisza, care e totodată și ministru de interne, nu înseamnă altceva, decât că poporul de aci înainte eară e lăsat pradă acestor ațtători jidani socialiști de meserie, și după ei... puștilor gendarmerești.

Ministrului unguresc, se vede, că îi convine ca să se repeteze cât de des măceluri ca cel dela Aleșdi.

Știri politice

Triplă alianță slavă.

De curând Regele Petru al Sârbiei a avut o întâlnire la Niș cu Ferdinand principele Bulgariei, fiind cu ei și prim-ministri lor. Aci se spune că s'a subscris de cei doi domnitori și miniștri lor, un contract de alianță între cele două state, sta-

bilindu-și pretensiunile în Macedonia și Sârbia veche, și contractul a fost apoi dus la principele Muntenegrului Nichita care avea știre de tot lucrul, ca să-l sub-scrie și el. L'a subscris firește.

Acesta ar fi întâiul pas mare și însemnat, pentru realizarea *marei imperii slave în Balcani*.

Războiul.

Rușii și Iaponezii se ciocnesc mereu, și pe mare și pe uscat, cu noroc schimbător, mai bat și Rușii pe iaponezi, dar mai mult iaponezii pe Ruși. Lupte mai mari însă nu s'au dat în timpul din urmă.

Femeile în Administrație.

Statul ungar n'a aplicat deloc până acum femeii în serviciul administrativ, cu toate că legea de calificare nu le eschide dela aceasta. Comitatul Bihorului a hotărât anul trecut să aplice și femeii în serviciul de ajutoare și de manipulațiune. Această hotărâre s'a întărit acum și de ministrul de interne cu următoarea motivare: „De-oarece legea respectivă nu spune apriat că slujbașul trebuie să fie bărbat, nu am nimic în contră ca și femeile să poată fi denumite în aceste posturi! E însă sigur, zice ministrul, că autorilor legistice nici grin gând nu le-a trecut, că va veni vremea că și femeii se între în slujbă, și de aceea n'au hotărât și în privința lor. Fără îndoială, deși aplicarea femeilor nu stă în contradicție cu legea, întrebarea e. că pot împlini femeile slujbe de administrație și eu cred că cele ce se țin de serviciul de ajutoare și de manipulațiune, se pot îndeplini bine și de femei.

S'a deschis așadar și la noi femeilor emancipate celea în serviciul comitatului, și anume în posturi: de scriitoare cu un salariu de cor. 1400-1800 de manipulare cu cor. 1600-3200, de arhivare cu cor. 1600-3200, de expeditoare cu cor. 1600-3200, plus bani de quartir.

La curțile judecătorești: ca scriitoare cu un salariu de cor. 1400, de canceliste cu cor. 2000—, șefi de birou cu cor. 2600 și cu bani de quartir.

În ministrii: ajutor de oficial cu un salariu de cor. 1400.—, de cancelistă cu 2000.—, ajutor de director cu cor. 2800.

acelaș drum lat, bine îngrijit, care duce în sus, în orașel.

Vizitaiu din nou, în societatea prietenilor: mănăstirea, falnicul castel Peleş, în parte numai, parcul Principele Ghica, usina electrică, vâzuiu iarăși superba casarmă a corpului de gardă și în sfârșit tot ce se poate vedea în frumoasa reședință de vară a regelui român, ascunsă la poalele uriașului Buceci.

Rămăserăm câteva zile acolo și în preajma plecării, ca un rămas bun, voiam să mai vedem odată strălucitul castel. Plecând din parc pe drumul ce duce în sus, la curte, după câțiva vreme eram lângă zidurile mănăstirii. Dincolo de mănăstire se începe apoi calea numită: „*Strada Carmen Sylva*“ care duce la castel.

Pe o bancă improvizată, lângă zidurile scunde, aproape ruinate, ce încunjurau pe vremuri mănăstirea în calitate de ziduri de apărare, sta un călugăr bătrân dus pe gânduri, jucându-se în neștire cu șirul de mătânii ce-l avea în mână.

— „Bună ziua, părinte, ce faci aici?“, îi ziserăm, când trecurăm pe lângă el.

— „Sunt cam bolnav, tinerilor, și acum am eșit la aer“, ne răspunse el. „Toată noaptea n'am putut dormi. Dar' o să-mi ajute maica Domnului și o să-mi treacă“...

— „Vă duceți la castel?“ ne zice, schimbând de odată vorba, după ce stete câțiva vreme pe gânduri.

— La castel, părinte. Am mai fost și eri odată și alaltăieri... Am

Dela celelalte oficii de stat încă nu sunt deschise femeile, dar până acum le e închisă calea școalele mai înalte, cari dă atestatele pentru aceste posturi.

Asociațiunea la Brănișca.

CONVOCARE.

Onorații membrii ai „Asociațiunei pentru literatura română și cultura poporului român“ de pe teritoriul des-părțământului *Dobra*, precum și binevoitorii și spriginitorii acestei instituțiuni, prin aceasta sunt invitați a participa la adunarea cercuală a acestui des-părțământ, care se va ține în comuna *Brănișca* la 29 Iunie (12 Iulie) a. c. 10 ore a. m. în biserica română.

Obiectele:

1. Deschiderea adunării.
 2. Rapoartele comitetului, casa-rului și bibliotecarului.
 3. Alegerea comisiunilor pentru censurarea rapoartelor.
 4. Alegerea comisiunii pentru acuitarea de membri și încassarea taxelor.
 5. Eventuale disertațiuni, ce se vor insinua conform §-ului 37 din statute.
 6. Rapoartele comisiunilor.
 7. Alegerea comitetului cercual pe un nou period.
 8. Alegerea a 2 delegați pentru adunarea generală a „Asociațiunei“.
 9. Inchiderea adunării.
- Pentru comitetul cercual al des-părțământului *Dobra*.

Dobra, la 14/27 Iunie 1904.

Iosif Morariu,
dir. desp.

Lazar Vraciu,
secretar.

Correspondență

Onor. Redacțiune!

Societățile tălparilor și cismarilor cu a olarilor din Hațeg, au avut fericita idee a hotărî să țină împreună „Nedeie“ a 3-a zi de Rusali și încă destinând venitul curat spre nobilul scop al bibliotecii des-părțământului Asociațiunii.

Venim deci, prin aceasta, a aduce cordiala noastră mulțumită d-lor preșidenți ai societăților, și-i rugăm a fi binevoitori interpreți a sincrilor noa-

sta tot acolo, măcar că înlăuntru nu putem vedea decât foarte puțin, de oare-ce trebuie să avem bilet de intrare dela direcția din București și noi nu ne-am gândit la asta, când am venit aici“.

— „Sunteți dela București?“

— „Nu, suntem dela Brașov“.

— „Dela Brașov? Și-ați venit să vedeți țeara noastră, ce? Așa-i, că-i frumos în țeara românească“?

Ei, tinerilor, ne zise într'un rînd după-ce stete earăși câțiva vreme pe gânduri, din toate câte le vedeți acum p'aici, nu era nimic, nimic, înainte de asta cu vre-o două sute de ani. Dar' ce două sute? Nici acum cincizeci de ani, când am venit mai întâiu p'aici, nu era mai nimic, aș putea zice. Doar' sfânta mănăstire, mai încolo vre-o două-trei case și atâta tot.

Sedeți ici lângă mine să vă povestesc.

Cum am auzit din bătrâni și eu și noi toți călugării de aici, dela Sta mănăstire Sinaia, acum vre-o două sute și ceva de ani, marelui boer român Mihai Cantacuzin, neam de domn, nepotul lui Radu Șerban Basarab Voevod, fugărit de dușmani, a ajuns până prin munții ăștia mari și d'abia aici prin munții Buceilor și-a găsit adăpostire. Când a ajuns aici fugărit cum fusese, a beut apă din izvorul ce și astăzi se află încă în curtea mănăstirii și după câțiva vreme, vîzându-se la adăpost, căci cui să-i treacă prin minte, că printre acești munți să se fi ascuns boerul Canta-

stre mulțamite tuturor membrilor societăților lor, dorindu-le dela bunul Dumnezeu să le dea tărie și voie, ca totdeauna să înțeleagă și să ajute cauzele culturii neamului și așa destul de vitreg tractată de împrejurările în care ne e dat nouă Românilor să ne deșvoltăm în patria noastră.

Ear' fiind încredințat cassarul des-părțământului cu încassarea intrării la petrecere — ne simțim datori a ne face socoteala publică, și deci prin aceasta raportăm că: s'au vîndut bilete de familie 45 a 2 cor. 90 cor., ear' de persoană 50 b. a 1 cor. 50 cor., suprasolviri au intrat 49 cor. 70 fill. total 189 cor. 70 fill., subtras spesele de 73 cor. 40 fill., a rămas venit curat 116 cor. 30 fill.. Au suprasolvit: Dr. Gavril Suciu 10 cor., Dr. Victor Bontescu, Ioan Muntean, câte 5 cor., Dr. Augustin Străitar 4 cor., Teodor Fogaraș 3 cor., Dr. Leo Parasca, Pompei Popescu, Aurel Eliu, câte 2 cor., Pavel Oltean, Dr. Candin David, Farcaș Muntean, Teodor Doboi, Ioan Niccoară, Nicolau Todosi, jun., Schuller Endre, Ioan Susineu, George Niccoară, Const. Popescu, Pompei Neustädter, Nicolau Vasiu, Maria Neustädter, Iosif Calabri, August Jekim și Marcu Todosi câte 1 cor., Tira Mihail 60 fill., Alex. Medrea, N. Böke și N. N. câte 40 fill., Janku Sava, Alex. Maier, Nicolae Muntean, Truca Eremie, câte 20 fill., și N. N. 10 fill.. Tuturor acestora, care au la inimă și doresc cultura neamului românesc, în numele neamului doritor de știință cele mai sincere mulțamite.

Și când cu dragă inimă sperăm — deși e modest acest început — că nepăsarea care a reținut și de astă-dată pe unii a contribui cu obolul domniei lor pe altarul culturii neamului, — aceasta boală cu încetul ne va părăsi, — mai ales după-ce biblioteca o să fie pusă în poziție de a fi adăpostită într'un local corespunzător — unde publicul însășat de cetit să se poată adăpa la izvorul ei bogat și cristalin — și, în legătură, fiind în perspectivă și deschiderea prelegerilor publice, instructive, în cadrele statutelor Asociațiunei, atunci numai se va vedea și se va culege roadele muncii și a contribuierei fiecărui, — și atunci credem, că toți fii neamului se vor întoarce a jertfi din prisosul muncii cinstite, cu sfatul și cu filerul lor, la luminarea po-

cuzin? a căzut în genunchi lângă izvor, a mulțamit maicei Domnului, că l'a scăpat teafăr și a promis că dacă va putea eși din țeară, cum avea de gând, ca să nu ducă frică în tot minutul, va zidi pe locul acesta o Sta mănăstire pe socoteala lui. Și l'a ajutat Dumnezeu de a eșit din țeară și a umblat mult. A ajuns până la Ierusalim, la mormântul Domnului nostru Isus Christos, a stat mult pe acolo și tare l'a plăcut. A fost și prin munții Sinai, în Arabia, cari sunt vestiți în biblie și a văzut acolo, în muntele Horebu o Sf. mănăstire foarte vechi și frumoasă.

Ca să auziți și altceva, ce stă în legătură cu acestea, să vă spun, că tot pe atunci, prin ținuturile acestora, era adăpostit ici colea câte un sihastru uitat de lume, trăind numai în cinstea și în credința lui Dumnezeu. Sihaștrii ăștia știau unii de alții și se adunau la un loc în fiecare Sămbătă, făceau rugăciuni împreună și-și luau merinde pentru săptămâna întreagă.

După câțiva vreme le-au ajutat Dumnezeu și și-au zidit o mică mănăstire, cu hranul Sf. Nicolae și s'a numit: „Mănăstirea Sf. Nicolae din munții Buceci“. Acolo se adunau apoi în fiecare Duminecă, se împărțeau cu Sf. Taine, făceau rugăciuni împreună și apoi se retrăgeau în colibe lor din pustii; ear' preotul cu doi trei călugări, rămânea la mănăstire.

Preotul acestei mănăstiri avea obiceii, că după slujba dumnezească din fiecare noapte, se cobora singur

porului nostru iubit, spre desrobirea lui, spre mărirea lui Dumnezeu și spre binele patriei.

Hațeg în 5 Iunie 1904.

Dr. Gavril Suciu m. p.,
directorul desp.

Ioan Muntean m. p.,
notar.

Spionagiul japonez.

— Din peripețiile războiului lor cu Rușii. —

Căți oficeri de-ai statului major japonezi n'or mai hoinări și azi încă prin Manjuria preschimbați în culii chineze? — se întreabă corespondentul special al ziarului vienez „Die Zeit“. De bună seamă sunt încă o mulțime, căci cu toată supravegherea Rușilor, se descoper prin toate orașelele familii japoneze cari au știut să scape de paza și alungarea Rușilor. Înaintea izbucnirii războiului, ei au intrat ca lăcustele în Manciuria și Siberia-de-est și se ocupau cu tot felul de meserii.

Mai bucurosi se ocupau cu barberia și cu fotografia. Cea din urmă meserie au cucerit-o pentru sine aproape cu totul, atât de bine și ieftin lucrau. Afară de acestea, japonezii deschiseră în țeara întreagă case publice cu personal exclusiv japonez. Dar' în loc de a le opri japonezilor meseria fotografării, precum nu e iertat nici unui european să fotografieze în Japonia, Rușii le-au mai dat încă ajutor. Ofițeri în grupuri se fotografau lângă tunurile întăriturilor, ear' după puține săptămâni puteai să cumperi în Japonia pe un preț de nimica fotografiile bineușite ale tuturor întăriturilor de mare rușiești. Și nimeni nu avea grija acestor japonezi, ba ceva mai mult, deveniseră obiectul glumelor, zicându-se că toți barbierii și pezevenchii ar fi oficeri de-ai statului major japonez. Japonezilor le plăcea gluma proastă, că sub vîlul ridiculului ei își făceau trebușoarele fără să fie urmăriți.

S'a întemplat însă cu vre-o câteva luni înainte la Vladivostoc un lucru ciudat, și anume: Un oficer rus ce n'a fost bine servit de un barbiere japonez, i-a tras o palmă, la ce japonezul scoase un revolver și îi zise ofițerului rus: eu sunt locotenent colonel în statul major și d-ta trebuie să mori. Impușcă pe ofițer și pieri fără urmă!

În jos la poalele muntelui Furnica și făcea rugăciuni cam pe locul unde se află azi mănăstirea Sinaia. Într-o noapte, așa se vorbește, preotul fiind obosit, după-ce făcu rugăciunile adormi și când se deșteptă văzu aproape de el o lumină mare, două cete de tineri îmbrăcați în alb și cu făclii aprinse în mână, cântând rugăciuni. Și cum se isprăviră rugăciunile, nu se mai văzu nimic.

Dimineața, după-ce preotul se-verse ca de obicei liturgia, a spus celorlalți călugări și stăriților minune ce-a văzut. Mai târziu s'a dus și la București și a făcut cunoscut și Metropolitului vedenia lui. Acesta cum a auzit, a zis cu mare însoflețire că trebuie să fie ceva la mijloc, căci nici nu sunt trei zile de când l'a cercetat marelui spătar Mihai Cantacuzin, nepotul lui Radu Șerban Basarab Voevod și l'a destăinuit, că ar avea mare dorință să zidească o Sf. mănăstire la poalele munților Buceci, unde s'a rugat el și unde a promis maicei Domnului, că va face, când a eșit din țeară, urmărit de dușmani.

Și așa isprăvind-se neînțelegerile și din țeara noastră cu Mihai Cantacuzin, acesta întorcându-se iarăși în patrie, s'a ținut de vorbă și a zidit, pe locul unde a promis maicei Domnului, Sf. mănăstire pe care o vedeți, făcându-o întocmai ca pe cea vîzută în munții Sinai, dându-i și ei numele de: „Sf. mănăstire Sinaia, cu hranul Adormirii maicei Domnului“.

Ei, tinerilor, și multe s'au mai în-

FOIȚA

La Mănăstirea Sinaia.

(Începutul mănăstirii comunicat de un călugăr pe baza unei mici legende și conform tradiției, care în cea mai mare parte consună într-o toate cu adevărul istoric.)

Era primăvară, cald, vreme frumoasă, pomi înfloriți. În societatea câtorva prieteni, făcusem o excursiune dela Brașov la Sinaia. Plecărăm cu trenul de dimineață, pe romanticul drum ce străbate șirul falnicilor Carpați, de-alungul liniștitei ape a Timișului.

Pe drumul până la Predeal, admiram tabloul unui fermecător și plin de dumnezească poezie răsărit de soare. Piscul înalt al Postovarului era de o frumșeță nespunsă, cum pe zăpada ce-l acoperea, se reflectau razele roșietice ale soarelui, în vremea răsăritului lui.

Câțiva vreme de așteptare la Predeal, pentru formalitățile de trecere și — ne urcărăm în trenurile românești. Trei stații: „Azuga, Bușteni și Poiana-Țapului“, în total o distanță de vre-o douăzeci de chilometri și eram în Sinaia.

Era aceeași gară modernă, drăguță, luminată cu electricitate, pe care o văzusem de câteva-ori mai înainte,

Nici unul dintre compatrioți, între cari desigur avea camarazi și la cari desigur aflase adăpost nu l'a tradat și azi poate va fi avansat la rangul de colonel pentru bravura sa.

Aceasta întâmplare tocmai în fața războiului trebuia să fie un semn pentru autoritățile ruse, însă nu l'a dat nici o luare aminte.

O altă întâmplare mai nouă ce a avut un sfârșit de tot trist, a dovedit că japonezii știu să-și folosească trimișii lor foarte istețe, și trimișii lor au dovedit că au un curagiu uimitor!

După-cum se știe colonelul In-Ko-Ka și căpitanul O-ki au fost spânzurați. Ei au fost prinși la stațiunea Tuichicha în clipa când voiau ajutați de 4 studenți din Tokio să arunce în aer un pod al căii ferate rusești. Studenții au scăpat în pădure, cei doi ofițeri japonezi fuseseră aduși în fața tribunalului militar rusesc unde au făcut următoarele destăinuiri: Ei aveau poruncă să străbată până la unul din podurile cele mari ale trenului și să-l arunce în aer cu dinamit.

Au pășit pe uscat în Taku și preschimbați în culi, au ajuns la Peking și de aci pe jos până la locul unde au fost prinși. Aci au locuit într-o colibă chinezească de unde puteau vedea linia ferată, care neîntrerupt era păzită de patrulă de calăreți ruși. În sfârșit odată când nu era suflet de om pe acel loc, s'a furșat până la linie pentru a o subsăpa. Inșă doi calăreți ai cordonului dela frontieră l-au văzut și în galop l-au ajuns, prins și i-au dus la Charbin. Aci i-au vizitat și aflându-se la ei materii esplosibile, ei nici n'au tăgăduit scopul ce au avut. Colonelul care vorbea și englezește, precum ortacul seu stăpânea pe deplin limba chineză, a zis liniștit, că știe ce-i așteaptă și se roagă să nu-l lase să aștepte prea mult până la moarte. Fiindcă nu au isbutit cu planul ce aveau de împlinit, nu mai este iertat să se întoarcă acasă, deci vieța pentru ei nu mai are nici un preț! Juriul l'a întrebat că nu vreau să-și îmbrace uniforma lor de ofițeri ca japonezi, ca să le schimbe așa pedeapsa de moarte prin ștreang, în aceea prin glonț. Ei însă au răspuns tot așa de liniștiți, că felul morții le e tot atât. Apoi li-s'a mai spus că e rău pentru ei că nu l'a prins în uniformă, căci atunci ar fi fost tractați cu toate onorurile

têmplat de-atunci! Acum vre-o sută și ceva de ani, cum îmi spunea frate-meu stăruitor, Sf. mănăstire a fost aproape de tot dărâmată de oastea turcească, mai târziu apoi, când au trecut muscalii *) p'aci, s'au adăpostit câteva zile ghinării și celelalte căpetenii ale lor în chilile Sfei mănăstirii.

A trecut vreme de atunci. Acum vre-o treizeci de ani, Maria Sa Domnul nostru a trecut p'aci, prin munți și tare l'a plăcut de locurile astea și s'a gândit, să-și facă palat ca-n povești, în mijlocul brădetului de munte, unde se stea vara în pace și odihnă. Și așa, curând după aceea s'a și pus temelie castelului Pelesului, care a fost gata apoi numai după vre-o zece ani. Căci pe la mijlocul lucrărilor a dat războiul cu Turcii și Maria Sa Domnul nostru, cum e mare și luminat, a avut griji mari cu războiul și nu s'a mai gândit la castel. Și după-ce a scăpat pământul nostru strămoșesc de sub păgâni, după-ce s'a făcut ear' pace în țeară, s'au început de nou lucrările la castel și nu s'a mai întrerupt până n'a fost gata de tot. De-atunci apoi, au venit boeri și au ridicat mereu palate și curți boeresti și-au făcut Sinaia de astăzi, care par'că e raiul lui Dumnezeu!...

Sfârșind, bătrânul călugăr se ridică își lua potcapul de pe cap și-și făcu câteva cruci.

*) Trecerea unei părți a armatei rusești pe valea Prahovei și mai încolo pe valea Timișului, prin pasul Predel, la 1848, sub comandantul Lüders, pentru războiul civil din Ungaria.

ce se cad oficerilor, așa însă, vor fi tractați ca spioni. După aducerea judecății s'a telegrafat comandantului suprem Kuropatkin, că, de vreme ce-i grație pe acești oameni cari s'au purtat în decursul pertractării atât de demn și de bărbătește încât au impus! Legea însă n'a iertat în cazul acesta grație și ei amândoi au trebuit să moară spânzurați ca spioni.

Prinderea acestor oameni a deschis și Rușilor ochii despre marea primejdie ce-i amenință și au luat măsuri de apărare pe cât pot.

Cu toată apărarea lor însă, dacă se ia în socoteală, că ce ușor le este japonezilor să afle știri îmbrăcați ca chinezi, și aceste știri să le treacă Chinezi adevărați peste graniță, și apoi să le telegrafieze în Japonia, la Tokio; — dacă se mai ia în socoteală că rassa galbenă ține a se ajuta în războiul ce-l poartă contra „dracului alb“, și având încă în vedere că Chinezul e dela natură un spion cu un talent fenomenal, trebuie să ajungi la încredințarea că Rușilor nu le e cu puțință să facă nici cea mai mică mișcare, fără ca inamicul să nu aibă cunoștință de ea!

Față de spionajul japonez, cel rusesc se pare a se face în mod foarte slab.

NOUTĂȚI

Esamenale de vară dela școala noastră capitală din Orăștie, (18 și 19 Iunie) au fost earși zile de sărbătoare pentru părinții școlarilor noștri, ca și pentru cei-ce poartă la inimă cauza școalei. Toți patru învățătorii noștri au dovedit un spor laudabil. Răspunsuri corecte și inteligente s'au dat în esamene, conduse de dl protop. V. Domșa, de către cei mai mulți elevi ai d-lor C. Baicu, I. Branga și I. Fleșeriu și destul de bun spor ca începători au arătat și elevii d-șoarei inv. Racolță (cl. I.). D-șoara inv. a făcut mai mult cu lucrul de mână, în care a instruit pe eleve, prezentând, ca și în alți ani, o mică expoziție, pentru care a fost lăudată și instructoara și elevele. Dacă s'au auzit și răspunsuri mai slăbuțe, nici că e mare mirare, când știm că elevii cei mai buni trec pe la școalele săsești și ungurești din loc, pentru a-și însuși limbi, cari se-i facă apti a trece la negoț, meserii ori școale mai mari.

Mă impresionă așa de mult, încât nu-l voi uita multă vreme. Înalt de altfel, puternic în vremea lui, cum îmi închipuiam că trebuie să fi fost, îmbătrânind era palid, slab, cu ochii triști și obosiți, cu privirea vagă, răcătă. Vorba lui simplă, rară, bătrânească, povestirea lui destul de clară, bine spusă, mă făcură într'un rind să-l aseamăn cu vechii noștri croniciari. Era de altfel un călugăr mai „cu carte“, cum se putea observa din ori-ce vorbă a lui și nu se asemena nici pe departe cu alți călugări dela diferite mănăstiri, pe cari mi-s'a dat ocazie în câteva rânduri să-i cunosc.

D'abia ce-și isprăvi spusele, începu să toace de vecernie. Călugărul se pregăti să plece. Am fi voit să mai stăm încă multă vreme cu el, căci ne plăcea mult și l'am fi ascultat ciasuri întregi.

Ne întinse mâna, ne făcu semnul binecuvântării și ne spuse să-l cercetăm, când vom mai trece pe la Sinaia, ear' noi asigurându-l despre aceasta, ne despărțirăm.

Un cunoscut din partea locului ne spuse tot în ziua aceea, că despre călugărul cu care vorbisem se vorbesc multe. El a venit prin părțile acelea, după-cum se svonește, de o dată cu un alt călugăr, cu numele Inochentie, care a murit de mult. E din neam boeresc, a venit de departe tare, nu se știe de unde și vorbește vre-o patru cinci limbi.

N'am fost de atunci prin părțile acelea și nici nu știu ce-o mai fi cu bătrânul călugăr. Aștept cu drag ocazia să mă mai duc la Sinaia și să

Frumos interes au arătat școalele dl Dr. St. Erdélyi și stimata d-sale doamnă Victoria Dr. Erdélyi, dăruind și est-an vre-o 4 obiecte prețioase pentru a se da ca premii celor mai bune copile pentru lucru de mână și celor mai buni școlari. Au dăruit anume: 1 lănușor de argint cu un medalion, 1 cassettă pentru lucruri de mână, 1 calamar în trupul de metal al unui câne de vânat, 1 ținătoare de bani în trupul de metal al unei foce (animal de mare). Două harnice copile și doi băieți le-au primit fericite de bucurie.

Asemenea dl Dr. Aurel Vlad, a dăruit 20 cor. pentru premii și comitetul parochial cărți în preț de peste 20 cor. Direcțiunea școlară a adus în fața publicului la împărțirea premiilor, pentru aceste frumoase daruri multumite călduroase celor-ce le-au făcut.

Incheierea a fost înălțată prin frumoase producții corale în 3 voci, sub conducerea zelosului cultivator al muzicii, dl învățător I. Branga.

Toți au fost mulțumiți de rezultat, dorind învățătorilor noștri stăruință și spor tot mai bun în viitor!

Două române sibiene bacalaurate. Cetim în „Tel. Rom.“ din Sibiu: D-șora Eleonora Leményi, fiica dlui avocat Dr. Liviu Leményi, a făcut cu bun succes *examenul de maturitate* la gimnasiul de stat din loc; și tot cu bun succes a dat examenul de maturitate și d-șoara Otilia Erica Comșa, fiica dlui profesor seminarial Dimitrie Comșa, la gimnasiul săsesc din loc.

La asilul confesional de copii de lângă școala noastră română din Orăștie, s'a dat Dumitrecă un fel de esamen. D-șoara Lucreția Eli, conducătoarea asilului, i-a instruit multe lucruri bune și frumoase. A fost de față sute de oameni, părinți și oaspeți, fiind tare mulțumiți de „știința“ mititeiler. Dna Maria Lăzăroi a dăruit, ca premii peste 1 klg. de zaharicale, Ilie Licesc 80 rude de zahar, iar comitetul par. 4 cor. să se deie în bănuți. Au căpătat copii bănuți și zaharicalele și s'au dus fericite acasă.

Avem însă durerea a vesti, că d-șoara Eli, a abzis de conducerea mai departe a asilului nostru, strămutându-se din orașul nostru.

mă interesez dacă mai trăește interesanta noastră cunoștință dela mănăstire.

Hunedoara, 1904.

Stelian Rusu.

DIN CARTEA DORULUI.

(Busse)

Vântul cântă
Rugă sfântă —
Viscolul în codru urlă
Plânge clopotul din turlă.

Iar din mare
Zina sare —
Și în lume-ar vrea să fugă
După cel pescar cu glugă.

(Din Venetia)

Sboară barca mea în Lido,
Gându-mi sboară iar la Dido
La regina din trecut
Care-aici a petrecut.

Sboară barca mea spre mare
Gându-mi sboară'n depărtare,
Par'că vîd în viitor:
Voii iubi și o să mor!

Emil Isac.

† **Baronul Fr. Nopcea.** În 24 Iunie a repausat baronul *Francisc Nopcea*, fost mareșal al împărătesei Elisabeta, dela 1868—1894, când s'a retras din cauze de bătrînețe. El s'a bucurat de iubirea deosebită a Măestății Sale, și avea o locuință în „Hofburg“ până la moarte. Nopcea, născut la 1815, a murit la moșia fratelui său Alexiu Nopcea, deputatul Orăștiei, în comitatul nostru al Hunedarei. Nopcea era Român de origine, și a luat parte la adunarea de pe „Câmpul libertății“ din Blașiu, îmbrăcat în costum național românesc! Mai târziu însă nu s'a mai auzit de alte fapte românești ale lui...

Semnele vremii. În Budapesta s'a sinucis o copilă de 9 ani, fiindcă părinții ei au ocărit-o, c'a căpătat atestat rău la finea anului școlar...

Lupta cu tauri de rassa maghiară. Mult așteptată luptă ce făgăduiseră spaniolii că vor da și cu tauri ungurești, a sosit. Și eată cum a decurs: Intre sunetele unui marș neaș maghiar și între aplausele și strigătele furtunoase de „éljen“, apără în arenă taurul „Gyémánt“.

În comparație cu micii tauri spanioli, taurul maghiar a făcut o impresie foarte frumoasă. Inșă după ce se uită de vreo-câteva ori în jur, o luă la fugă cătră grajd. Într'aceea înșă ușă se închisese, și taurul nu avu încătrău, o luă la fugă pe lângă barieră, ocolind cu frică pe luptătorii spanioli cari cântau să-l ațite cu cârpe roșii ca focul. Ele n'au avut nici un efect asupra taurului, nici atunci, când le-au împăturat șau început să-l biciuiască.

În sfârșit ca bătaia de jos să fie deplină, un spaniol s'a acățat de coada taurului. Astfel taurul de rassa nobilă maghiară, huiduit și fluertat, a trebuit să se retragă cu mare rușine din locul de luptă.

Se zice că și compatrioții jidani din Budapesta s'ar fi scandalisat de lașitatea compatriotului lor.

Achitare senzațională. Curtea cu jurații din Seghedin a achitat Joi, după o pertractare lungă de câteva zile, pe frații Sibul, doi țărani din Chichinda-mare cari astă-earnă au omorît pe avocatul și deputatul dietal Paja Eremits, ziua la amiază, în mijlocul drumului. Curtea cu jurați i-a aflat vinovați; dar s'a pus pe punctul de vedere, că în momentul comiterii faptei au fost atât de beți, încât n'au putut să fie stăpâni pe mintea și voința lor, și de aceea a zis că nu pot să fie pedepsiți. Și tribunalul nici nu i-a pedepsit, ci i-a pus imediat în libertate, căci erau arestați. Procuroru a înaintat recurs de nulitate.

Ferencz Dávid, Evreu, proprietarul firmei „Ferencz Testvérek“ magazin de scânduri în Orăștie, a perit din oraș de vre-o săptămână. După ce a făcut multime de datorii, și a fript pe multime de măestri și cetățeni din loc, s'a făcut nevăzut. Lua cambii dela oameni pentru lemn și scânduri, și când omul mergea să scoată cambiul spunea că nu-l află și-i da cuită despre plată, — iar cambiile sunt toate depuse la bănci, unde bieții subscriitori trebuie să le plătească a doua-oară. Iacă o tristă învățătură pentru oameni a da cambii și a nu-l cere când plătește datoria!

Mulțumită publică. La fondul „Masa studenților“ dela gimnasiul public român gr-or. din Brad au contribuit în Maiu n. următoarele institute de credit și economii 1. Albina din Sibiu 400 cor. 2. Victo-

ria din Arad, 300 cor. 3. Crișana din Brad 200 cor. 4. Ardeleana din Orăștie 100 cor., apoi dd. 1. Dr. Aurel Vlad deputat dietal, 100 cor. 2. Dr. Iustin Pop adv. Deva 20 cor., 3. Dr. I. Pap adv. Brad 20 cor., 4. Romul Coțoiu, comerciant Baia de Criș 5 cor., și 5. dl. Petru Vancu inv. în Maghiarat a colectat și administrat dela mai mulți colegi ai săi cu ocașiunea înmormântării fer. Crăciun Ignățiu, inv. în Terrova, ca cunună eternă, 23 cor.

La fondul elevilor morboși a contribuit „Albina din Sibiu 200 cor.

Marinimoșii binefăcători primească espresiunea profunde mulțămite!

Brad, Iunie, 1904

Comisiunea administrativă.

FEL DE FEL

Statistică. Un francez a publicat de curând o statistică despre toate foile din lume. După aceasta statistică numărul cel mai mare de foi se tipărește în Germania, cu 5500 de foi, dintre care 800 sunt foi zilnice (apar în fiecare zi) apoi Anglia, cu 3000 de foi, dintre cari 809 apar în fiecare zi. În Franția se tipăresc 2819 foi, dintre acestea înșe cea mai mare parte sunt foi cari apar zilnic, în Italia se tipăresc 1400 de foi, — după acestea vine Austro-Ungaria, Spania, Rusia, Grecia, Helveția etc.

În întreagă Europa se tipăresc aproape la douăzeci de mii felurite foi. În Asia nu sunt mai puțin decât 3000 de foi, cele mai multe în Japonia și în India Britică. Japonia singură tipărește peste 1500 de foi.

— În Africa se tipăresc 200 de foi, cele mai multe (36) în Egipt, iar celelalte în coloniile europene. În Australia apar foarte puține foi, ear cele mai multe din lumea întreagă apar în America (Statele unite) unde sunt 12000, dintre cari o mie sunt foi de zi. Negri singuri tipăresc 120 de jurnale.

E curioasă notița dela finea statistice că luând locuitorii de pe întreg rotogolul pământului se vine tot pe 82.600 de suflete câte o foaie.

Cătana de curând sosit acasă, povestește feciorilor din sat: „Mă, eu am fost în bătaia cu Iepenezu, despre care scriu novelele, acolo nu am făcut paramizi cu puștile... ci... le propream de toarta ceriului și am puscat odată, așa numa de hunczut, în soare, de a ploiat 3 zile și 3 nopți tot sânge!...

Ceialalți feciori s'au uită la el, să ciudesc și să cotesc.

Cânele de automobil. Damele engleze sunt foarte miloase. Ele cred că nu numai omul are drept să și împlinească poftele inimii, ci de exemplu — și cânele. Deci nu e cu dreptate, ca atunci când omul călătorește cu automobilul — s'ermanul câne să umble pe jos. În Londra nici nu se poate închipui automobil fără câne (adecă se nu fie și vr'un câne pe el). Damele cele mai de frunte din Londra, la fie-care plimbare cu automobilul, își duc câinii cu ele și încă în costum de automobil, și el: cu ochelari pe nas, ca să-l scutească de praful ce eventual l'ar intra în ochi. Cu un cuvânt, în Londra sunt mari domni — câinii!...

Milionari în patria cerșitorilor. Lumea întreagă credea până bine de curând, că Italia e mai mult patria cerșitorilor decât a milionarilor. Să credea că fiecare italian e seau cerșitor — seau teatralist. Una e adevărat, în lumea întreagă nu poți vedea atâția oameni de nimica pe stradă ca în Italia. Un Italian avut a făcut de curând o statistică despre milionarii italieni. După aceasta statistică, care e vrednică de toată încrederea, în patria cerșitorilor (Italia) nu sunt mai puțin decât o mie șase sute